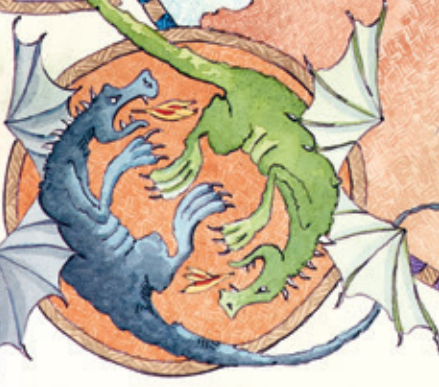

DE ONBEKENDE WERELD

Land van de Tovenaresen

De Woeste Wateren

Het Rijk der Zeepadden

De Koperen Heuvels

De Reuzenbergen

De Stad van Schat en Schaduw

De Verre Zompige Landen

De Velden van Stronk

Vlaktes van de Wolf

Monozië

De Stormachtige Streken

NIET VEILIG!

PAS OPI MOERASHEKSEN!

De Oehoewoestijn

De Verre Zompige Landen

De Kreupele Inham

Zuzië

Graaiersbaai

De Golf van Lala

De Lava-vallei

Stormbaai

GEVAARLIJKE PADDENPLAAG

Dikdorp

De Oehoewoestijn

De Vervloekte Baai

VERMIJD VUURVOGELS

Borkbossen

WiezeWozeWoud

Het Gevallen Gebied

Helderbaai

Flonkerkliffen

De Gele Vulkaan

De Zingende Zeeën

De Oude Oceaan

Kliffen van Izil

Izil

Gevleugelde Rizee

De Rotseilanden

Het Groene Eiland

De Vuurstreken

Het Land van Rein

De Zevende Zee

De Kust van Klauw en Kluif

Straat van Later

Kelly van Kempen

HOTEL ZWEEFKEES

*met illustraties van Marieke Nelissen
& muziek van Kelvin Allison*

LEMNISCAAT ROTTERDAM

Tekst © Kelly van Kempen, 2026
Omslag en illustraties © Marieke Nelissen, 2026
Muziek © Kelvin Allison
Boekverzorging: Marc Suvaal
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2026
ISBN 978 90 477 1786 7 | NUR 283

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort
Lithografie: Pixel-It, Zutphen

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier.

Kijk voor meer informatie, activiteiten voor thuis en in de klas en meer op www.lemniscaat.nl

In dit boek zitten liedjes.
Scan de QR-code en luister mee!

Voor Kelvin
en zijn Wim,
voor altijd in de wind.

DEEL 1

Thuis

Oost west, Kees best.
– N.S. Wolter

HOTEL ZWEEFKEES

De koperen windwijzer boven op Hotel Zweefkees blonk in de ochtendzon. De man die hem net gepoetst had, heette meneer Wolter en stond nog zingend op de hoge ladder. *‘Over de velden en bergen, van ’t mooie Land van Rein, zweeft een hotel dat Kees heet en ook uw thuis zou kunnen zijn. Hé!’* Hij gooide zijn poetsdoek de lucht in en liet hem boven op zijn hoed vallen. Zo wilde hij net naar beneden klimmen toen Kalani, een jongen van een jaar of tien, zijn hoofd uit het raam van de hoogste toren stak. Zijn bruine krullen stonden alle kanten op en hij had een blos op zijn wangen.

‘Ben je nou klaar?’ vroeg hij.

Meneer Wolter gebaarde naar de windwijzer. ‘Zie je hoe mooi hij glimt? En kijk, de pijl wijst naar het noordoosten. Er staat dus een noordoostenwind. Een zachte, gelukkig! Want wat zou een krachtige noordoostenwind betekenen?’

Kalani onderdrukte een zucht. Natuurlijk liet zijn opa geen kans voorbijgaan om hem een lesje windkunde te geven. ‘Dat er restjes magie in de wind zitten,’ dreunde hij op. ‘En dan wordt het een dag vol onverwachts.’

‘Precies!’ riep meneer Wolter. ‘Maar we hebben dus geluk. Dit is een perfecte wind om mee te reizen.’

‘Ja-haaaa,’ zei Kalani, die zich niet langer kon inhouden. ‘Maar dat is zo meteen en ik heb nú een geweldig idee. Wil je hierheen komen alsjeblieft?’ Zijn ogen glinsterden van opwindning.

‘Ik kom al, ik kom al,’ zei meneer Wolter en hij klom langs de ladder naar beneden. Behoorlijk kwiek, vooral als je bedacht dat hij al boven de honderd was. Onderaan wachtte zijn wandelstok op hem, met een handgreep die zo pimpelpaars was als de kozijnen van het hotel. Niet bij toeval, hoor. Net zoals dat zijn driedelige pak niet bij toeval precies die kleur paars had. Meneer Wolter was de hotelier van Hotel Zweefkees, en dat mocht iedereen weten.

Ondertussen wachtte Kalani op de bovenste verdieping op zijn opa en gniffelde zachtjes. Daarna sjoerde hij nog wat aan het matras dat hij in de gang had gelegd, tot PLING de lift openging.

‘Zo,’ zei meneer Wolter, die uitstapte en de gang in liep. ‘Ik kom hier voor een geweldig idee. Is dit de juiste verdieping?’

‘Jep,’ zei Kalani en hij blies een zweterige krul uit zijn gezicht.

Fronsend keek meneer Wolter naar het matras dat de doorgang blokkeerde, vlak voor het trappengat. ‘Veel tijd hebben we niet hoor,’ zei hij. ‘En zeker niet voor een dutje.’ Hij haalde zijn zakhorloge uit het borstzakje van zijn jacquet en keek naar de tijd. ‘We moeten zo al vertrekken. Over vijf minuten en vijftig seconden, om precies te zijn.’

‘Aha,’ zei Kalani. ‘Dus je wilt mijn geweldige idee op topsnelheid?’ Meneer Wolter knikte.

‘Goed.’ Kalani kon de grijns op zijn gezicht niet langer verbergen. ‘Graag met spoed plaatsnemen op de bed-slee.’ Hij wees naar het matras.

‘Bed-slee?’ Pas toen viel het meneer Wolter op dat het matras wel héél dicht bij de trap lag. De trap die langs elf verdiepingen naar beneden cirkelde. En toen begreep hij het. ‘O nee,’ zei hij. ‘Nee, nee, nee!’

‘Nog vier minuten en vijfenvestig seconden!’ brulde Kalani. ‘Instappen!’ Hij nam een duikvlucht en greep de voorste rand van het matras vast. Het matras schoof naar voren en kiepte naar beneden.

Met een gil sprong meneer Wolter erbij en ze gleden de trap af. ‘Van onderen!’ riep hij.

Het matras zoefde over de traptreden, sneller en sneller.

‘We gaan te haaaard!’ riep meneer Wolter na elke verdieping.

‘Bijsturen!’ riep Kalani bij elke bocht, en dan leunden ze samen naar links alsof ze ervaren bed-sleeërs waren. De wind woei door hun haren en Kalani voelde een kietel in zijn buik waarvan hij moest lachen en gillen tegelijk. Toen ze de laatste bocht om waren, denderden ze recht op de ingang van het hotel af. De twee loeizware deuren waren gesloten.

‘Remmen!’ gilde meneer Wolter.

‘Dat kan dit model niet!’ riep Kalani terug. Net toen ze tegen de deuren aan zouden knallen, vlogen die uit zichzelf open en schoven Kalani en meneer Wolter op het matras naar buiten. Hobbeldebobbel over het gras en toen PLONS in het meertje.

Meneer Wolter en Kalani werden de lucht in geslingerd en gingen allebei kopje-onder. Proestend kwamen ze weer boven.

‘Precies wat ik dacht,’ zei Kalani. ‘Geweldig én snel!’

Meneer Wolter viste zijn hoed uit het water en knikte. ‘Grandioos,’ zei hij.

Daarna slaakten ze beiden een diepe, tevreden zucht. Heel even dobberden ze daar, in dat meertje omringd door reusachtige bergen, voordat ze samen het matras de oever op sleepten. Hijgend en druipend lieten ze het matras voor de balie van het hotel op de grond vallen.

‘Hoelang nog?’ vroeg Kalani.

Meneer Wolter keek op zijn zakhorloge. ‘Oei,’ zei hij. ‘Nog nul minuten en vijf seconden.’

‘Op tijd!’ juichte Kalani.

De hotelier grinnikte. ‘Nou, dan gaan we maar, terug naar het gewone leven. Onze vakantie is voorbij.’ Hij zette zijn natte hoed recht. ‘Hoor je dat, Kees?’ riep hij. ‘We vertrekken meteen naar de hoofdstad. Klaar-’t-Kees!’

Je zou denken dat hij dat tegen niemand zei. Of tegen iemand die onzichtbaar was, want meneer Wolter en Kalani waren de enigen in het hotel. Maar hij zei het wel degelijk tegen iemand.

Heel even werd het doodstil in het hotel. De klok stopte met tikken. De afwasmachine stopte met draaien. De radio zweeg.

Kalani wachtte.

En toen gebeurde het. Het hotel maakte een korte, schokkerige beweging.

Meneer Wolter wankelde en greep de balie beter vast.

Kalani hield zich vast aan de trapleuning.

En toen was het voorbij. De klok tikte weer. De afwasmachine draaide. Uit de radio schalde een zoet liedje. Het hotel was opgestegen.

‘Goed zo,’ zei meneer Wolter zachtjes. Hij wreef over de muur alsof hij iemand een schouderklopje gaf. En dat was ook zo. Hij gaf Kees een schouderklopje, en Kees was het zwevende hotel van meneer Wolter.

‘En bedankt voor de deuren net, Kees!’ voegde Kalani er gniffelend aan toe. ‘Zonder jou waren we nu twee pannenkoeken geweest.’

De twee voordeuren kwamen los uit hun scharnieren en maakten een houderige buiging.

Sommige mensen dachten dat het hotel een machine was. Dan vroegen ze meneer Wolter waar de motor zat, en de accu en de luchtfilter. Net zoals bij een auto. Dat was helemaal geen gekke gedachte. Je kon het namelijk niet zien. En horen ook niet. Maar zodra je je hand op de muur legde, voelde je het meteen. Het hotel leefde.

DE MINISTER VOOR KEURIGE KINDEREN

18

Onderweg naar de hoofdstad maakte Hotel Zweefkees een paar stops op zorgvuldig uitgekozen plekken. Alleen dáár deed meneer Wolter altijd zijn inkopen, en nergens anders. Meel haalde hij bij de moleenaar op het puntje van een klif aan zee, kruiden bij een vrouw in het bergdal en gebak bij een afgelegen boerderij. Niet voor niets verheugden de hotelgasten zich altijd zo ontzettend op het diner. Je kreeg het beste van het beste.

In de hoofdstad werden Kalani en meneer Wolter opgewacht door hun vierkoppige personeel: Ton de kok, Norma de hulp, Zaza de receptioniste en Wensie de barvrouw.

‘Lekker weekkie gehad?’ riep Ton en hij woelde door Kalani’s krullen. De kok was tonnetjerond en als hij lachte, nam zijn mond meer dan de helft van zijn gezicht in beslag. Terwijl Kalani vertelde over het bed-sleeën, de vissen die ze hadden gezien en de zwemwedstrijdjes die hij had gedaan met Kees, kreeg hij een plakzoen van Zaza, gaf Wensie hem een vruchtensapje en controleerde Norma hem met haar beverige, gerimpelde handen op schaafwonden.

‘Levensgevaarlijk,’ vond Norma, maar zij vond altijd wel iets levensgevaarlijk. ‘Wat als Kees over je heen was gevaren?’

Het hotel sloeg beledigd de keukendeur met een klap dicht.

‘Niet expres!’ riep Norma vlug tegen Kees. ‘Per ongeluk, bedoel ik. Maar toch...’

Toen Norma wegliep, aaide Kalani troostend de warme muur. ‘Wat weet zij er nou van?’ zei hij tegen Kees. ‘Als ze wist dat jij zo’n slome zwemmer was, had ze dat nooit gezegd.’ Toen rende hij gielend weg en kreeg hij van elk gordijn dat hij tegenkwam een klap op z’n kont.

Aan het einde van de middag stapte iemand het hotel binnen die het bordje GESLOTEN negeerde. Het was een vrouw in een zuurstokroze mantelpakje en hoog opgestoken, roze haar. Deze vrouw

bracht wel vaker een bezoekje aan Hotel Zweefkees, en dat was niet om gezellige redenen. Er was dan ook niemand aan wie Kalani een grotere hekel had dan aan haar: mevrouw Du Stront.

Mevrouw Du Stront heette natuurlijk anders, Dupont of zoiets. Maar binnen de muren van Hotel Zweefkees had die naam geen lange levensduur gehad.

Mevrouw Du Stront werkte bij het ministerie voor Keurige Kinderen en controleerde of kinderen wel keurig genoeg opgroeiden. Of ze gezond aten, genoeg sportten, of ze een kalm en rustig thuis hadden waar je goed je huiswerk kon maken en of ze genoeg nieuwe dingen leerden. De meeste kinderen kregen maar eens in de drie jaar zo’n bezoekje. Maar Kalani niet. Bij hem kwam ze meerdere keren per jaar langs. Tijdens haar eerste bezoek had ze al gauw duidelijk gemaakt dat ze het schandalig vond dat Kalani in een zwevend hotel woonde, en al helemaal omdat hij daardoor niet naar school kon. Telkens als Zweefkees in de hoofdstad landde, moest meneer Wolter allerlei formulieren invullen, die steeds ingewikkelder leken te worden. De vrouw was gewoonweg stront- en strontvervelend.

‘Dag Kalani,’ zei mevrouw Du Stront toen Kalani kwam kijken wie zo vaak op de bel bij de receptie sloeg. Een gouden speldje op haar borst glom alsof ze hem voor binnenkomst nog even had gepoetst.

‘Dag mevrouw,’ zei Kalani beleefd.

‘Jullie zijn net geland, nietwaar?’ zei ze met haar mierzoete stem. ‘Waar zijn jullie geweest?’

‘Op vakantie, mevrouw,’ antwoordde Kalani, ‘naar het Verstopte Meertje. Daar zwemmen vlindervissen. Vlindervissen worden maximaal tien centimeter groot en ze eten...’

Mevrouw Du Stront hield haar vinger omhoog om Kalani te susen. ‘Aha,’ zei ze, ‘precies wat ik dacht. Op vakantie. Maar de schoolvakantie is nog niet begonnen, hè? Die begint pas volgende week.’

Op dat moment kwam meneer Wolter de hal binnen, zwaaiend met zijn paarse wandelstok. ‘Mevrouw Dupont, wat een eer!’ riep hij lachend. ‘U bent erg vroeg, daar hou ik van. Kom toch verder, dan drinken we wat!’

Mevrouw Du Stront schraapte haar keel en tikte daarna op het glimmende speldje op haar borst. ‘Minister Dupont,’ verbeterde ze hem. ‘Sinds gisteren.’

‘Zo, zo!’ zei meneer Wolter. ‘Gefeliciteerd! Dat moeten we vieren. Kunt u een beetje dansen op die hoge hakken van u?’

‘Er valt weinig te vieren wanneer iemand zich niet aan de wet

19

houdt, hotelier,' snoof mevrouw Du Stront. 'Ik hoor van uw kleinzoon dat jullie net terug zijn van vakantie.'

'Ach, minister,' zei meneer Wolter en hij legde een hand op zijn hart. 'Wij wonen in een hotel. Wij kunnen niet op vakantie tijdens de schoolvakantie, want dan is het juist erg druk bij ons. Maar u moet het zo zien: het was een schoolreisje. Erg leerzaam.'

'Leerzaam?' zei mevrouw Du Stront schril. 'Een schoolreisje naar weet-ik-veel-waar?'

Kalani schudde zijn hoofd. 'Nee, dat klopt niet.'

'Aha,' zei mevrouw Du Stront. 'De jongen is tenminste eerlijk.' Ze boog zich naar Kalani toe en legde daarbij haar handen op haar knieën, alsof ze tegen een peuter sprak. 'Vertel maar lieverd, waar liegt de hotelier nog meer over?'

'Nee, wat ú zei klopt niet,' zei Kalani. 'We waren niet bij Weet-ik-veel-waar. Daar ben ik nog nooit geweest. We waren bij het Verstopte Meertje. Dat ligt precies tussen de hoofdstad en Zoutermeer in. Het dichtstbijzijnde dorpje heet Krings, en daar leven de mensen voornamelijk van de waterplanten die langs de beekjes groeien. Wist u dat dit het enige dorpje is waar ze Wilde Waterkers verkopen in heel het Land van Rein?'

'Ziet u?' zei meneer Wolter trots en hij klopte Kalani op zijn schouder. 'Hartstikke leerzaam. Hij weet zelfs meer dan u.'

Daar kreeg mevrouw Du Stront een vuurrood hoofd van. 'Weet meer dan ik?' sputterde ze. 'Over Wilde Waterkers? Pah! Rekenen, dát is pas leerzaam. Wat is zeven achtste plus vijf twaalfde?' riep ze. 'Hmm?'

Kalani dacht na, maar wist het antwoord niet.

'Nee, hè? Dát hebben jullie natuurlijk niet geoefend.'

'Volgens mij,' zei meneer Wolter kalm, 'voldoen wij nog steeds aan alle eisen van het ministerie. Kalani eet gezond, kan hier rustig zijn huiswerk maken en leert genoeg nieuwe dingen. Punt.'

Een ader bij mevrouw Du Stronts slaap zwol op. ‘Maar ik, de minister voor Keurige Kinderen, ben van mening dat het héél ongezond is als Kalani nog langer in dit lawaaierige hotel blijft wonen. En als een minister haar mening geeft, kunt u daar maar beter naar luisteren. Het wordt tijd dat Kalani naar een normaal huis gaat. Een huis dat op één plek blijft. Zoals het hoort. En dan kan hij gewoon naar school, zoals het hoort.’

Nu was het meneer Wolters beurt om een vuurrood hoofd te krijgen. ‘En ik denk,’ zei hij luid, ‘dat u uw oren moet laten nakijken, minister, want u hoort niet goed. Ik heb u vorige keer al gezegd dat het nooit-van-uw-lang-zal-ze-leven gaat gebeuren dat Kalani naar een ander huis gaat.’ Hij begeleidde haar naar de voordeur en voordat de minister het goed en wel besepte, stond ze alweer buiten.

Meneer Wolter nam afscheid met een beleefd knikje. ‘Misschien kunt u met uw mening nog bij het dierenasiel terecht, minister, maar wij zijn volgeboekt. Tot ziens!’ En hij sloeg de deur zó voor haar neus dicht.

Even bleef het stil buiten, alsof mevrouw Du Stront de woorden moest laten bezinken. Toen klonk het getik van haar hakken en het gesis van haar stem: ‘Wacht maar!’

HOE HET HOORT, IS GESTOORD

Kalani was tien jaar geleden in de torenkamer geboren. Meneer Wolter had het heel bijzonder gevonden dat iemand in het hotel zou bevallen. Maar de vrouw, die in haar eentje was, overleefde de bevalling niet. En toen was de baby in z'n eentje.

Meneer Wolter voedde Kalani op als zijn kleinkind, samen met Norma, zijn allereerste en inmiddels bejaarde hulp, en alle vaste gasten van het hotel. En hoe verdrietig het ook was dat Kalani zijn ouders nooit had gekend, hij wist zeker dat hij het allerfijnste thuis had van iedereen en nergens anders thuishoorde dan hier.

‘Ongelooflijk, die vrouw,’ mopperde Zaza vanachter de receptie.

‘Dat was wel een goeie, meneer,’ gniffelde Ton, ‘dat ze met haar mening naar het asiel kon.’

‘Ze halen onze Kalani toch niet bij ons weg?’ riep Norma uit.

‘Motte ze is proberen!’ zei Wensie en ze balde haar vuisten.

Meneer Wolter liep hoofdschuddend de hal uit en ging in het café zitten. Kalani plofte naast hem neer. De muren bestonden hier grotendeels uit ramen, zodat je tijdens de reis een geweldig uitzicht had. Achterin stond een podium met een vleugelpiano, en ernaast hingen rode gordijnen zoals in een echt theater.

Wensie zette twee kopjes kaneelthee voor meneer Wolter en Kalani neer.

‘Pfa!’ zei meneer Wolter, nog steeds boos. ‘Hoe het hoort. Een belachelijke uitspraak! Ik roep het al jaren: Hoe het hoort, is gestoord.’ Hij zwaaide met zijn wandelstok. ‘Ontbijten met zoethoutsoep en gemberkoeken, dat hoort niet, zeiden ze tegen mij. Yoghurt met fruit, dat was normaal. Ja hoor. En nu? Nu komen ze van ver om hier te ontbijten.’

Kalani keek zijn opa vreemd aan. ‘Vonden de mensen dat écht raar?’ Hij geloofde er niets van. Hij kon zich geen leven voorstellen zonder zoethoutsoep met gemberkoeken in de ochtend.

‘Ja,’ zei meneer Wolter. ‘Echt waar. En een hotel dat zweeft van plek naar plek, daar wilden de mensen niets van weten. Hekserij! Zwarte magie! Bang waren ze. En nu? Nu hebben we een wachtlijst!’

Kalani gniffelde. Mensen bang voor Kees? Het idee! Op dat moment zwaaide Kees met de kroonluchter boven hen, en hij liet de scharnieren spookachtig piepen. Kalani verslikte zich in zijn thee van het lachen, maar meneer Wolter had niets door. Die tierde nog even verder: ‘En een hotel waarin je samen zingt, dat vond men waanzin! Belachelijk! Lawaai! Ordinair!’ Meneer Wolter slaakte een diepe zucht. ‘Aan een kind dat opgroeit in een zwevend hotel, zullen ze uiteindelijk ook wel wennen.’

Kalani knikte. ‘Volgens Essie en Sim is het veel beter om niet naar school te gaan.’ Dat waren zijn beste vrienden en die waren altijd heel blij als het weer vakantie was. Dan kwamen ze logeren in Zweefkees en wilden ze het liefst voor altijd blijven.

Meneer Wolter haalde zijn schouders op. ‘Ik weet niet of het beter is, Kalani. Niet voor iedereen. Maar jij leert hier in ieder geval hartstikke veel, door al het reizen en door de verhalen van alle gasten die je ontmoet.’

‘Ik ken veel meer steden dan Essie en Sim,’ zei Kalani. ‘En ik weet waar het graan vandaan komt en de thee en zo, want die plekken hebben we gezien!’ Hij wees allerlei plekken aan op de kaart van het Land van Rein, die boven de bar hing. Toen draaide hij zich om naar meneer Wolter en zei met een grote grijns: ‘En sinds gisteren ben ik in alle dertig provincies geweest!’

Meneer Wolter zette grote ogen op. ‘Nu al? In alle dertig?’

Het Land van Rein was groot en de meeste inwoners lukte het om misschien een stuk of tien provincies te bezoeken tijdens hun leven.

Kalani knikte wild. ‘En dat betekent...’

Meneer Wolter slaakte een zucht. ‘Dat ik je meeneem naar daar waar de kaart ophoudt.’

‘De onbekende wereld!’ riep Kalani. ‘Wanneer gaan we?’

‘Dat weet ik nog niet.’

‘Hoe is het daar? Vertel nou eens!’ Kalani leunde ver over de tafel heen om zijn oren zo dicht mogelijk bij meneer Wolters woorden te hebben.

‘Mooi, soms gevaarlijk en heel anders,’ vertelde meneer Wolter. ‘Maar het is zo lang geleden dat ik daar was. Misschien wel honderd jaar...’ Zijn ogen werden glazig, alsof hij niet meer hier in het hotel was, maar ergens ver weg in zijn herinneringen ronddwaalde. ‘Het

zou wel leuk zijn...’ mompelde hij. ‘... om te zien wat voor een prins hij is geworden.’

‘Prins?’ riep Kalani. Hij sloeg op de tafel. ‘Bent u bevriend met een prins?’

‘Ach nee, bevriend niet. En hij was ook geen prins. Ha! Toen niet, in ieder geval.’ Meneer Wolter lachte om iets in zijn herinnering, maar wuifde dat weg.

‘En waarom gaan we nu niet?’ vroeg Kalani. ‘Deze zomer?’

‘Nee, dat gaat echt niet. Het is te ver en te gevaarlijk.’

Kalani kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Maar het was voor jou toch ook niet te ver en te gevaarlijk?’

‘Ja, maar jij... Jij bent pas tien.’

‘O, ik snap het al,’ zei Kalani. ‘Een kind in de Onbekende Wereld, dat is niet hoe het hóórt.’

‘Jij durft!’ bulderde meneer Wolter. ‘Mijn eigen woorden tegen me gebruiken! Grrr!’ Hij sprong op en rende achter een gillende Kalani aan. ‘Kom hier jij!’ En hij kietelde Kalani tot die ‘Ik geef me over!’ riep.

Toen ze uitgeschaterd waren, stond meneer Wolter ineens op. ‘En dan heb ik nu een verrassing voor je,’ zei hij. ‘Kom mee.’

De bibliotheek op de tweede verdieping was zo groot als een balzaal. De kasten reikten tot aan het plafond, waardoor je een ladder nodig had om bij de bovenste boeken te komen. Er waren leeshoekjes met rode leunstoelen, dekentjes en leeslampjes. Meneer Wolter rommelde in een kist en haalde er tientallen opgerolde kaarten uit. Ze waren vergeeld en stoffig, en allemaal van het Land van Rein. Behalve de laatste, en die was zo groot als Kalani’s bed.

Kalani hapte naar adem. ‘Een kaart van de Onbekende Wereld?’

Samen rolden ze hem uit over de leestafel en legden een boek op elke punt, zodat hij niet omkrulde.

Meneer Wolter slaakte een diepe zucht terwijl hij de kaart bekeek.

‘Die moeten we beneden in het café hangen!’ riep Kalani.

Meneer Wolter schudde zijn hoofd. ‘De mensen hier willen niets weten van de Onbekende Wereld. Hang jij hem maar op in je kamer.’

Het Land van Rein was maar klein, zo vergeleken met de rest van de wereld. Kalani bekeek de lijntjes en tekeningen die rivieren, bergten, eilanden en dorpjes verbeeldden, en namen droegen waarvan hij nog nooit had gehoord. Hij kon niet wachten om de kaart aan Essie en Sim te laten zien. Nog maar een weekje en dan hadden zijn beste vrienden eindelijk zomervakantie.

‘Begrijp je nu waar die restjes magie vandaan komen, bij een krachtige noordoostenwind?’ vroeg meneer Wolter.

Kalani keek welke gebieden er ten noordoosten van het Land van Rein lagen. De woorden stonden er in een kriegelig handschrift. ‘De Verre Zompige Landen?’ las hij op.

‘Precies! Daar wonen de moerasheksen, en als de wind hard waait, komen hun spreuken bij ons terecht. Tenminste, restjes ervan, die een stuk minder gevaarlijk zijn.’

‘Moerasheksen...’ zei Kalani ademloos. Hoe zouden die eruitzien? Hoe zouden die daar leven?

Plots maakte meneer Wolter een sprongetje en wierp een blik op het raam. ‘De wind is gedraaid,’ zei hij. ‘Er waait nu een zuidwestenwind.’

Vroeger had Kalani nog weleens gevraagd hoe meneer Wolter dat wist zonder dat hij de windwijzer kon zien. Maar nu niet meer. Het antwoord was altijd: ‘Wat een gekke vraag, jongen. Dat voel ik.’ Een antwoord dat Kalani nog steeds niet begreep. Hoe kon je de wind nou voelen draaien als je helemaal niet buiten was?

Kalani boog zich over de kaart en keek naar het gebied dat ten zuidwesten lag van het Land van Rein. ‘Die wind komt dus uit de Vuurstreken!’

‘Juist, het land van de draken. En wat betekent een zuidwestenwind?’

‘Dat Kees extra water nodig heeft, door de hete lucht,’ dreunde Kalani op.

Meneer Wolter woelde door Kalani’s krullen. ‘Heel goed.’

‘Kunnen we hier echt niet naartoe deze zomer?’ smeekte Kalani. ‘Naar de draken en de moerasheksen en zo?’

Meneer Wolter plukte aan zijn snor. ‘Dat zou wel leuk zijn, hè? Maar zolang Du Stront ons in de gaten houdt, lukt dat niet. Die komt dan natuurlijk weer met allerlei maffe wetten en regels.’

‘Kunnen we geen hobby voor haar zoeken of zo?’ bromde Kalani. ‘Volgens mij heeft ze gewoon niets beters te doen dan zich met ons te bemoeien.’

‘Tsja,’ mompelde meneer Wolter peinzend. ‘Wat is wijsheid?’ Hij trommelde met zijn vingers op de leestafel. Toen veerde hij overeind alsof hij zich aan iets had gebrand. ‘Weet je wat?’ zei hij. ‘Wijs is alleen het hart! En dus moet je een wijsje spelen, als je haar wil spreken.’ Hij trok Kalani mee, de trap af, naar de piano in het café en samen speelden ze een liedje dat ging over *‘ene mevrouw Dupont, zo vervelend als dikke stront’*.